

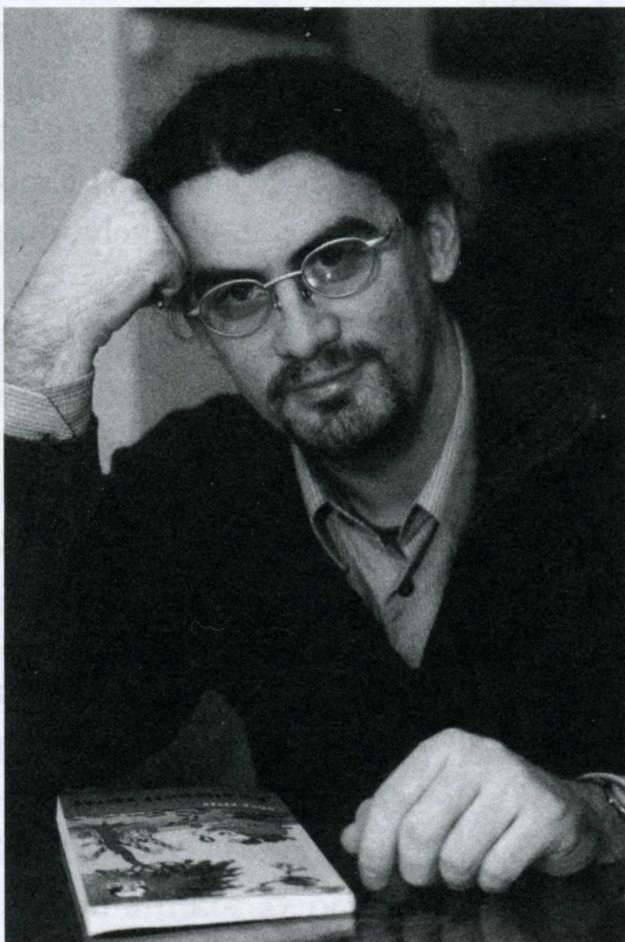
Dóka Péterrel beszélgettünk

- Az ellopott zsiráf című könyveddel léptél a gyermekkönyvírók sorába. Most egy új könyved jelent meg Hogyan lettem médiasztár? címmel. Milyen érzés kézbe venni a kinyomtatott könyveket?

- Megszokhatatlan érzés látni a megjelent könyvet, ilyenkor vigyorogni szoktam, mint a vadalma, de aztán hónapokig tart, amíg bele merek olvasni. Ugyanis emlékezem az átírt mondatok eredeti változatára, ami nagyon zavaró, és érzem a kimaradt szereplők üres helyét is. Ebből a mostani könyvből például végül kihagytam egy bajszos oktatót, aki vezetni tanítja a főhős anyukáját. Kedves fickó volt, de kilógott a történetből. Úgy számolom, február-március környékén tudom majd elolvasni tiszta fejjel, amit írtam. Addig mások véleményére hagyatkozom, és reménykedem, hogy az új könyv tetszeni fog a gyerekeknek.

- Az ellopott zsiráfban úgy látom, már foglalkoztatott a médiasztárnak lenni kérdése. Ott is tévésztárok lettek a szereplők. Miért tetszik neked ez a téma? Úgy érzed, ez érdekelheti a gyerekeket?

- A gyerekek a médiából szerzik ismereteik nagyrészét, és gyakran a példaképeik is médiasztárok. Ez szerintem nem baj, de arra feltétlen vigyázni kell, hogy az ember szükség esetén tá-

volságot tudjon tartani azzal, amit lát, érzékel. Nem szabad túl komolyan venni a médiát, és nem árt időnként egy jót nevetni rajta. Én a könyvemmel ezt a nevetést próbáltam elősegíteni.

- Nagyon olvasmányos, szórakoztató a stílusod. Ez mindkét könyvedről elmondható. Kitől tanultad az írói mesterséget? Kik a kedvenc szerzőid?

- Egy ilyen bonyolult és érthetetlen világról, amiben élünk, csak egyszerűen és érthetően lehet írni. Én legalábbis így

érezem, és erre törekszem, írás közben szinte belekapaszkodom az egyszerű, stabil mondatokba. Ami a szórakoztató stílust illeti: lényegében gyerekkoromtól így fogalmazok, talán Karinthytól és Rejtő Jenőtől loptam az első mondataim. A szakmát, ha ugyan lehet így hívni az írást, részint könyvekből – Aszlányi Károly, Csáth Géza, Erich Kästner és Joseph Heller könyveiből – tanultam, másrészt szigorú szerkesztőktől. Mező Ferenc, a Mozgó Világ prózaszerkesztője megmutatta, hogyan kell világosan fogalmazni, Vörös T. Károly, a Népszabadság főszerkesztője pedig megtanított arra, hogy akkor is vállaljam a véleményem, ha senki sem ért egyet velem.

